

HOTĂRÂREA CURȚII
20 martie 1985*

Republica Italiană
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Abuz de poziție dominantă (articolul 86) — Întreprinderi publice (articolul 90) — Acorduri internaționale (articolul 234) — Articolul 222 — Articolul 190 din tratat”

Cauza 41/83

În cauza 41/83

Republica Italiană, reprezentată de domnul Arnaldo Squillante, șef al serviciului de contencios diplomatic, în calitate de agent, asistat de domnul Giorgio Azzariti, avvocato dello Stato, cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul Ambasadei Italiei,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către consilierul juridic al acesteia, domnul Giuliano Marengo, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Georgios Kremlis, membru al serviciului juridic al acesteia, clădirea Jean Monnet, Kirchberg,

pârâtă,

susținută în pretențiile sale de

Regatul Unit, reprezentat de către doamna G. Dagtoglou, de la Treasury Solicitor's Department, Queen Anne's Gate Chambers, Londra, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului J. D. Howes, agent al Guvernului Regatului Unit, c/o Ambasada Marii Britanii, 28, boulevard Royal,

intervenient,

având ca obiect anularea Deciziei 82/861/CEE a Comisiei din 10 decembrie 1982 adoptată cu privire la British Telecommunications, în temeiul articolului 86 din Tratatul CEE (JO L 360, p. 36),

CURTEA,

compusă din domni Mackenzie Stuart, președinte, G. Bosco, O. Due, C. Kakouris, președinți de cameră, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot și R. Joliet, judecători,

* Limba de procedură: italiana.

avocat general: domnul M. Darmon
grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

*

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 15 martie 1983, Republica Italiană a introdus, în temeiul articolului 173 al doilea paragraf din Tratatul CEE, o acțiune vizând anularea Deciziei 82/861/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1982, adoptată cu privire la British Telecommunications, în temeiul articolului 86 din Tratatul CEE (JO L 360, p. 36).

2 British Telecommunications, societate de drept public, instituită prin British Telecommunications Act din 1981, a preluat, la 1 octombrie 1981, funcțiile United Kingdom Post Office, instituită prin Post Office Act din 1969 — ambele întreprinderi de stat fiind denumite în continuare „BT”. Deținând monopolul legal al gestiunii sistemelor de telecomunicații în Regatul Unit, BT are obligația de a furniza, în special, servicii de telex și de telefonie. Pe baza dispozițiilor Post Office Act, precum și ale British Telecommunications Act, BT exercită o putere de reglementare în ceea ce privește serviciile de telecomunicații în Regatul Unit, ale căror tarifele și condiții le stabilește prin reglementări (scheme); acestea se publică în „London, Edinburgh și Belfast Gazettes”.

3 Pe de altă parte, BT are statutul internațional de operator privat recunoscut, cu sediul la unul din organismele permanente ale UIT (Uniunea Internațională a Telecomunicațiilor), instituită prin CIT (Convenția Internațională a Telecomunicațiilor), semnată la 2 octombrie 1947 la Atlantic City (Culegere de tratate ale Organizației Națiunilor Unite, nr. 2616, p. 188), revizuită ultima dată la 25 octombrie 1973 la Malaga-Torremolinos. Toate statele membre ale CEE sunt semnatare ale CIT. În calitate de operator privat recunoscut în acest sens de către Regatul Unit, BT participă la lucrările CCITT (Comitetul Consultativ Internațional de Telegrafie și Telefonie), alături de administrațiile naționale ale tuturor statelor semnatare ale UIT care au dreptul să participe.

4 CCITT emite avize cu privire la problemele de operare și de tarifare legate de telefonie și telegrafie, adoptate în baza dispozițiilor CIT și a reglementărilor privind telefonia și telegrafia (acte finale ale Conferinței administrative mondiale de telegrafie și telefonie, UIT, Geneva, 1973), care, completând normele stabilite de aceasta din urmă, în conformitate cu articolul 82, reglementează utilizarea telecomunicațiilor.

5 În conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul privind telegrafia din 11 aprilie 1973:

„Administrațiile sau operatorii privați recunoscuți își asumă angajamentul de a înceta, la sediile lor, acceptarea, transmiterea și livrarea de telegrame adresate agențiilor telegrafice de retransmitere și altor organisme instituite în vederea expedierii de telegrame în numele unor terți în scopul sustragerii acestor corespondențe de la plata integrală de taxe datorate pentru întregul parcurs ...”

* După ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 16 ianuarie 1985.

6 În temeiul și în conformitate cu această dispoziție din Regulamentul privind telegrafia, CCITT a adoptat, în luna octombrie 1976, avizul F-60 care conține, la secțiunea 3.5.2, următoarele dispoziții:

„Administrațiile sau operatorii privați recunoscuți trebuie să refuze să pună serviciile telex la dispoziția unei agenții telegrafice de retransmitere despre care se știe că este organizată în scopul transmiterii sau primirii de telegrame destinate expedierii prin telegraf în vederea sustragerii acestor corespondențe de la plata integrală de taxe datorate pentru întregul parcurs.”

7 Întemeindu-se pe aceste dispoziții, BT a început o campanie împotriva dezvoltării, pe teritoriul Regatului Unit, a agențiilor private de retransmitere de mesaje, care au oferit publicului un serviciu nou constând în primirea și transmiterea, în numele unor terți, a unui număr mare de mesaje la prețuri considerabil mai mici decât cele practicate în baza unor tarife care corespund utilizării tradiționale a liniilor și sistemelor de telecomunicații.

8 Făcând uz de puterea normativă care îi este conferită prin lege, BT a adoptat, în primul rând, Regulamentele T7/1975 și T1/1976. În timp ce aceste regulamente le lăsau abonaților libertatea de a utiliza instalația proprie în scopul transmiterii sau primirii de mesaje în numele unor terți, la articolul 43 alineatul (2) litera (b) punctul (iii) și, respectiv, la articolul 70 alineatul (2) litera (b) punctul (iii) ale acestora se prevede că, în cazul în care un abonat retransmitea un mesaj telex care provenea dintr-o țară străină și era destinat unei țări străine, acesta nu putea aplica o grilă de taxare care ar reuși să-i permită autorului mesajului să-l trimită mai ieftin decât dacă l-ar fi trimis direct. Cu toate acestea, părțile nu contestă faptul BT nu a pus efectiv în aplicare aceste dispoziții.

9 Ulterior, BT a completat această reglementare prin adoptarea Regulamentului T1/1978, care, intrat în vigoare la 21 ianuarie 1978, conținea la articolul 44 alineatul (2) litera (b) și la articolul 70 alineatul (2) interdicția pentru agențiile de retransmitere de a asigura clientelei lor servicii internaționale prin care:

(a) mesaje, sub formă de date, sunt trimise sau primite internațional prin telefon și convertite ulterior în mesaje primite sub formă de telex, facsimil, în scris sau sub orice altă formă vizuală;

(b) mesaje telex tranzitează între locuri situate în afara Regatului Unit sau a Insulei Man;

(c) mesaje telex sunt trimise sau primite prin intermediul altor agenții de retransmitere de mesaje.

Dispozițiile Regulamentului T1/1978, menționate anterior, au fost incluse în totalitate într-un nou regulament din 1981, care a anulat și a înlocuit toate reglementările anterioare.

10 În Decizia 82/861/CEE din 10 decembrie 1982, Comisia a declarat că reglementările menționate anterior constituiau încălcări ale articolului 86 din tratat și că BT era obligată să le pună capăt într-un termen de două luni de la notificarea respectivei decizii, în cazul în care nu făcuse deja acest lucru.

11 În motivarea deciziei sale, Comisia susține că restricțiile impuse de BT și sancțiunile care pot fi impuse în cazul încălcării acestora, adică întreruperea sau deconectarea echipamentelor furnizate, împiedică agențiile de retransmitere de mesaje să furnizeze anumite servicii, în detrimentul clienților acestora din alte state membre, subordonează utilizarea de echipamente

telefonice și telegrafice unor obligații care nu sunt legate de furnizarea de servicii telefonice și de telegrafie și creează un dezavantaj agențiilor în ceea ce privește concurența cu autoritățile și agențiile naționale de telecomunicații din alte state membre, care nu se supun aceluiași norme.

12 În ciuda încălcărilor constatate, Comisia a considerat totuși că, ținând seama de circumstanțele speciale din speță, legate în special de respectarea angajamentelor internaționale și de faptul că BT nu a sancționat încălcarea restricțiilor în cauză prin deconectarea instalațiilor agențiilor de expediere de mesaje, nu trebuia aplicată nicio amendă societății BT.

13 În sprijinul pretențiilor sale de anulare a deciziei Comisiei, menționată anterior, Republica Italiană neagă, în primul rând, faptul că reglementările contestate puteau fi apreciate legal în temeiul articolului 86 din tratat. În acest sens, reclamanta susține, pe de o parte, că activitatea de reglementare a unui organism de drept public nu poate fi privită drept o activitate a unei întreprinderi, în sensul articolului 86 din tratat și, pe de altă parte, aceasta susține că, având în vedere monopolul legal de care dispune, articolul 222 din tratat nu permite exceptarea acesteia de la regulile comunitare de concurență.

14 Republica Italiană neagă, în al doilea rând, faptul că reglementările contestate pot fi privite din punct de vedere legal ca fiind contrare articolului 86 din tratat, în măsura în care, pe de o parte, acestea urmăresc să se opună practicilor neloiale ale agențiilor private de retransmitere; pe de altă parte, în calitate de întreprindere publică menționată la articolul 90 al doilea paragraf din tratat, regulile comunitare de concurență nu se aplică societății BT decât în anumite limite; și, în cele din urmă, în măsura în care dispozițiile menționate anterior ale CIT îi impuneau societății BT să adopte măsurile contestate.

15 Republica Italiană susține, în ultimul rând, faptul că decizia contestată nu este suficient motivată.

I — Cu privire la motivele care vizează contestarea posibilității de apreciere, în ceea ce privește articolul 86 din tratat, a reglementărilor adoptate de către BT

1. Aplicabilitatea regulilor comunitare de concurență având în vedere activitatea la care se referă decizia contestată

16 Republica Italiană susține că articolul 86 din tratat se aplică numai unei activități economice exercitate în temeiul normelor de drept privat și nu unei activități de reglementare exercitate, în temeiul unui statut, de către un organism public care funcționează conform condițiilor stabilite de guvernul central. În măsura în care decizia contestată vizează, nu conduita BT în calitate de organism responsabil de gestionarea instalațiilor sau de furnizarea de servicii de telecomunicații utilizatorilor, ci activitatea de reglementare desfășurată în temeiul Post Office Act din 1969 și al British Telecommunications Act din 1981, reclamanta consideră că articolul 86 nu a fost corect aplicat de către Comisie. Activitatea de reglementare contestată nu poate decât, eventual, să genereze o acțiune îndreptată împotriva Regatului Unit, în temeiul articolelor 90 sau 169 din tratat.

17 Comisia, sprijinită în pretențiile și în argumentele sale de către Regatul Unit, susține că prestarea de servicii de telecomunicații este o activitate economică. Cu toate că legea britanică i-a conferit societății BT puterea de a recurge la regimul de reglementare, aceasta poate face acest lucru numai pentru a stabili prețurile și condițiile în care serviciile de telecomunicații sunt oferite. Reglementările în cauză îndeplinesc, prin urmare, aceeași funcție pe care o

îndeplinesc și clauzele contractuale și au fost adoptate de BT, în cadrul puterii conferite, fără nicio intervenție din partea autorităților Regatului Unit. Chiar dacă răspunderea Regatului Unit ar putea fi angajată în speță, acest fapt ar putea duce, în cel mai bun caz, la atenuarea răspunderii întreprinderii în ceea ce privește suma amenzii, dar nu ar putea să o excepteze de la aplicarea regulilor comunitare de concurență.

18 Trebuie notat în primul rând că reclamanta nu contestă că, în ciuda statutului său de întreprindere de stat, activitatea prin care BT gestionează echipamentele publice de telecomunicații și le pune la dispoziția utilizatorilor în schimbul unei redevențe, constituie într-adevăr o activitate economică subordonată ca atare obligațiilor impuse prin articolul 86 din tratat.

19 În al doilea rând, trebuie să se observe că, în temeiul articolului 28 din Post Office Act din 1969 și ulterior al articolului 21 din British Telecommunications Act din 1981, puterea conferită societății BT de a adopta reglementări este strict limitată la instituirea de dispoziții în vederea stabilirii grilei tarifare și a termenelor și condițiilor în care aceasta furnizează servicii utilizatorilor. Având în vedere formularea acestor dispoziții, trebuie recunoscut, de asemenea, faptul că legiuitorul britanic nu a prestabilit în niciun fel conținutul reglementărilor în cauză, care este stabilit în mod autonom de BT.

20 În aceste condiții, reglementările la care face trimitere decizia contestată trebuie privite ca făcând parte integrantă din activitatea economică a BT. Motivul întemeiat pe faptul că nu putea fi apreciată în mod legal, de către Comisie, conformitatea acestora cu articolul 86 din tratat trebuie, prin urmare, respins.

2. Aplicabilitatea regulilor comunitare de concurență având în vedere poziția de monopol deținută de BT

21 Reclamanta susține că, în temeiul articolului 222 din tratat, conform căruia acesta din urmă „nu aduce în niciun fel atingere regimului proprietății în statele membre”, statele membre au libertatea de a stabili în ordinea lor internă activitățile care sunt rezervate sectorului public și de a crea monopoluri naționale. Prin urmare, BT are dreptul de a-și păstra monopolul prin împiedecarea activității agențiilor private care doresc să furnizeze servicii legate de acest monopol. Prin contestarea reglementărilor adoptate în acest sens de BT pentru incompatibilitatea acestora cu articolul 86, Comisia a încălcat astfel articolul 222 din tratat.

22 Din dosar reiese că dacă BT dispune de un monopol legal de gestionare, sub rezerva anumitor excepții, a rețelelor de telecomunicații și de punere a acestora la dispoziția utilizatorilor, aceasta nu deține monopolul în materie de furnizare de servicii auxiliare, astfel cum este cazul serviciului de retransmitere de mesaje în numele unor terți. În orice caz, trebuie să se observe că reglementările adoptate de BT nu au ca obiect dispariția agențiilor private care sunt create prin încălcarea monopolului acesteia, ci vizează numai modificarea condițiilor în care aceste agenții își desfășoară activitatea. Prin urmare, este necesar să se admită că articolul 222 din tratat nu împiedică aprecierea de către Comisie a reglementărilor în cauză în temeiul articolului 86 din tratat.

23 Prin urmare, motivul întemeiat pe articolul 222 din tratat trebuie respins.

II — Cu privire la motivele care urmăresc să stabilească faptul că reglementările adoptate de BT nu sunt contrare articolului 86 din tratat

1. Reglementările adoptate de BT corespund necesității evitării unei utilizări abuzive a echipamentelor de telecomunicații de către agențiile private de retransmitere

24 Republica Italiană a arătat, în memoriile sale scrise, precum și în cursul dezbaterilor în fața Curții, că agențiile private de retransmitere de mesaje, stabilite pe teritoriul Regatului Unit, utilizează în mod abuziv rețeaua publică de telecomunicații. Această utilizare abuzivă rezultă, în primul rând, dintr-o utilizare anormală a „circuitelor punct la punct”, adică circuite publice închiriate unor persoane de drept privat pentru uzul exclusiv al acestora, la un tarif forfetar ținând seama de cantitatea de mesaje trimise în mod normal de acea categorie de utilizatori. Prin transmiterea pe astfel de circuite a mesajelor în numele unor terți, agențiile în cauză se sustrag condițiilor normale de tarifare. Aceste agenții abuzează, de asemenea, de rețeaua publică prin utilizarea de echipamente speciale care permit, datorită tehnicilor computerizate, transmiterea unui mare număr de mesaje într-un timp foarte scurt. Aceste practici aduc un prejudiciu cu atât mai grav funcționării corecte a sistemului internațional de telecomunicații, cu cât sunt puse în aplicare pe liniile pe care traficul este cel mai intens. BT putea, prin urmare, fără a încălca articolul 86 din tratat, să ia măsurile necesare pentru oprirea acestor activități ilegale.

25 Comisia și Regatul Unit contestă faptul că agențiile de retransmitere ar utiliza „circuitele punct la punct”. Faptul că agențiile utilizează noi procedee tehnice și creează o concurență minimă în traficul internațional al telecomunicațiilor nu poate constitui în sine un abuz.

26 În această privință, este suficient să se arate că nici probele de la dosar, nici dezbaterile purtate în fața Curții nu au confirmat că agențiile de retransmitere de mesaje, stabilite pe teritoriul Regatului Unit, utilizează în mod abuziv rețeaua publică de telecomunicații. Pe de o parte, nu s-a stabilit că aceste agenții utilizează „circuite punct la punct” în vederea retransmiterii mesajelor în numele unor terți. Pe de altă parte, recurgerea la o tehnologie nouă care permite o transmitere accelerată a mesajelor constituie un progres tehnic conform cu interesul general și nu ar putea fi considerat, în sine, un abuz. Pe de altă parte, Republica Italiană nu a susținut faptul că agențiile de retransmitere încearcă să se sustragă plății taxelor care le revin pentru perioada efectivă de utilizare a rețelei publice.

27 În aceste condiții, trebuie respins motivul întemeiat pe faptul că reglementările contestate sunt justificate prin abuzuri comise de agențiile private de retransmitere.

2. Măsurile adoptate de BT intră sub incidența derogărilor de la regulile de concurență conținute la articolul 90 alineatul (2) din tratat, în beneficiul întreprinderilor responsabile de gestionarea serviciilor de interes economic general.

28 Conform reclamantei, Comisia nu a ținut seama de termenii tratatului în măsura în care a considerat că articolul 90 alineatul (2) din acesta nu se aplică în speța de față.

29 Înainte de a analiza temeiul acestui motiv, trebuie să se observe că, Comisia a declarat că are îndoieli în ceea ce privește posibilitatea ca reclamanta să invoce acest motiv. Articolul 90 alineatul (2) din tratat, care vizează menținerea sarcinilor pe care un stat membru consideră oportun să le încredințeze unui organism anume, presupune, conform Comisiei, o situație în care conflictele de interese sunt analizate în mod echilibrat și care implică fapte și evaluări proprii statului membru interesat, străine altor state membre, care nu sunt responsabile pentru ele și, prin urmare, nu au niciun interes să apere o poziție legată de acestea.

30 Este necesar să se reamintească, în această privință, faptul că, în temeiul articolului 173 primul paragraf din tratat, statele membre pot introduce o acțiune împotriva oricărui act al

Comisiei, sub forma unui regulament sau a unei decizii individuale și pot invoca, în sprijinul pretențiilor lor, în special încălcarea oricărei dispoziții a tratatului. În afară de acestea, trebuie să se observe că aplicarea articolului 90 alineatul (2) din tratat nu este lăsată la discreția statului membru care i-a încredințat unei întreprinderi gestionarea unui serviciu de interes economic general. Articolul 90 alineatul (3) îi încredințează, de fapt, Comisiei, sub controlul Curții, o misiune de supraveghere în acest sens. În aceste condiții, nu se poate exclude articolul 90 alineatul (2) din tratat dintre dispozițiile a căror încălcare poate fi invocată de oricare din statele membre în sprijinul unei acțiuni în anulare.

31 Conform Republicii Italiene, Comisia compromite îndeplinirea misiunii încredințate societății BT prin faptul că declară că reglementările adoptate de aceasta sunt contrare dreptului comunitar.

32 În această privință, reclamanta invocă un prim argument întemeiat pe faptul că activitatea agențiilor private de retransmitere cauzează un prejudiciu economic serviciului public britanic de telecomunicații.

33 Este necesar să se observe că, dacă rapiditatea transmiterii mesajelor permisă de evoluția tehnologiilor conduce fără îndoială la o anumită diminuare a veniturilor BT, existența unor agenții private de retransmitere în Regatul Unit atrage spre rețeaua publică britanică, astfel cum observă însăși reclamanta, un anumit volum de mesaje internaționale, precum și veniturile aferente. Republica Italiană nu a demonstrat în niciun fel că bilanțul global al activităților acestor agenții în Regatul Unit era negativ pentru BT și că faptul că reglementările în litigiu au fost contestate de către Comisie compromite, din punct de vedere economic, îndeplinirea misiunii specifice încredințate societății BT.

34 Republica Italiană invocă un al doilea argument întemeiat pe necesitatea unei cooperări mondiale stabilite de UIT pentru a asigura o funcționare normală a serviciilor internaționale de telecomunicații, precum și pe așteptarea legitimă a altor administrații naționale ca normele internaționale în vigoare, care urmăresc să împiedice activitatea agențiilor private de retransmitere a mesajelor, să fie respectate. Prin faptul că împiedică societatea BT să îndeplinească pe deplin obligațiile acestei cooperări internaționale, decizia contestată riscă din nou să compromită îndeplinirea misiunii specifice încredințate acestei întreprinderi naționale.

35 Acest argument ridică, în realitate, întrebarea dacă CIT sau dreptul derivat din aceasta îi impunea sau nu societății BT să adopte măsurile contestate. Este exact întrebarea la care se referă al treilea motiv invocat de Republica Italiană pentru a demonstra că BT nu era obligată, în speță, să respecte regulile comunitare de concurență și care trebuie, prin urmare, analizată mai jos.

3. CIT și dreptul derivat din aceasta impune societății BT să creeze un obstacol, astfel cum a făcut aceasta, în calea agențiilor private de retransmitere care își desfășoară activitatea în Regatul Unit

36 Republica Italiană susține că termenii articolului 234 din tratat nu au fost respectați de către Comisie. Această dispoziție reglează, de fapt, un posibil conflict între dispozițiile de drept comunitar și normele de drept internațional care le-au precedat, în sensul prevalării acestora din urmă asupra celor dintâi. Însă, conform reclamantei, dispozițiile CIT și actele administrative ale acesteia au interzis mereu administrațiilor naționale să tolereze deturnarea traficului internațional de mesaje telegrafice și telefonice, atunci când aceasta este provocată de agențiile private de retransmitere în scopul sustragerii corespondenței de la plata integrală a taxelor datorate pentru întregul parcurs. În temeiul dispozițiilor, pe de o parte, ale articolului

6-3 din Regulamentul privind telegrafia din 1973 și, pe de altă parte, ale avizului F-60 al CCITT, BT era obligată să adopte reglementările contestate de Comisie.

37 Comisia și Regatul Unit afirmă că dispozițiile în cauză urmăresc exclusiv să pună capăt fenomenului care constă în sustragerea corespondenței de la plata taxelor datorate pentru întregul parcurs și nu să interzică tranzitul unui mesaj printr-o țară terță numai din motivul că mesajul riscă astfel plata unei taxe mai mici. Prin urmare, aceasta nu poate justifica reglementările contestate.

38 Comisia susține, în afară de aceasta, că articolul 234 din tratat nu este aplicabil în măsura în care CIT a fost revizuită la Malaga-Torremolinos, la 25 octombrie 1973, adică la o dată ulterioară aderării Regatului Unit la Comunități. Argumentele prezentate de reclamantă cu privire la similitudinea dispozițiilor în vigoare anterior datei respective sunt irelevante în măsura în care, cu fiecare revizie, statele membre ale UIT își recapătă libertatea și își asumă un nou angajament. Cu toate acestea, presupunând că există norme internaționale anterioare Tratatului CEE, care impun comportamentul imputat societății BT, articolul 24 nu neutralizează interdicția de la articolul 86 din tratat decât în măsura în care respectarea acestei dispoziții împiedică un stat membru să își îndeplinească obligațiile față de țări terțe.

39 Regatul Unit, care declară că nu împărtășește poziția Comisiei cu privire la revizuirea, ulterioară aderării unui stat membru la Comunități, a unui tratat internațional încheiat anterior Tratatului CEE, susține, în ceea ce îl privește, că, în conformitate cu Hotărârea din 27 februarie 1962 (Italia/Comisie, 10/61, Rec. p. 1), statele membre renunță, în temeiul articolului 234 din tratat, la toate drepturile care decurg dintr-un tratat anterior care sunt contrare normelor comunitare. În măsura în care BT nu a făcut nicio distincție între obligațiile internaționale și comunitare ale Regatului Unit și întrucât, prin urmare, nu a limitat efectele reglementărilor sale la activitățile agențiilor de retransmitere care aduc atingere activităților corespunzătoare din țările terțe, reglementările respective constituie într-adevăr încălcări ale articolului 86 din tratat.

40 Fără a fi nevoie să se pronunțe dacă dispozițiile menționate anterior de la articolul 6-3 din Regulamentul privind telegrafia din 1973 sau cele din avizul F-60 al CCITT aveau sau nu un efect obligatoriu față de BT, este suficient să se arate că respectivele dispoziții au un obiect și un conținut diferite de cele ale reglementărilor BT, contestate de către Comisie.

41 De fapt, reiese chiar din formularea articolului 6-3 din Regulamentul privind telegrafia, precum și din avizul F-60 al CCITT că singurul scop al acestora este acela de a crea un obstacol în calea activității agențiilor de retransmitere de mesaje „constituite” sau „despre care se știe că sunt organizate” în vederea sustragerii corespondenței de la plata integrală a taxelor datorate pentru întregul parcurs. Măsurile vizate prin aceste dispoziții nu pot afecta, prin urmare, decât acele agenții care, datorită procedeelelor abuzive, tind să evite plata integrală a taxelor datorate pentru anumite mesaje.

42 În măsura în care un stat membru sau un operator privat recunoscut, căruia un stat membru i-a încredințat gestiunea serviciilor de telecomunicații, permite activități de transmisie neabuzive în sensul definit anterior și, prin urmare, neinterzise de dispozițiile menționate anterior, nu poate fi vorba de o încălcare de către statele în cauză a angajamentelor asumate la nivel internațional.

43 Din considerațiile anterioare reiese că reglementările BT aveau un obiect diferit de cel urmărit de dispozițiile menționate anterior din Regulamentul privind telegrafia și din avizul

CCITT și aveau în vedere agenții private de retransmitere de mesaje a căror activitate nu prezenta un caracter abuziv.

44 În aceste condiții, motivul întemeiat pe faptul că CIT și dreptul derivat din aceasta obligau societatea BT să adopte reglementările contestate trebuie, în orice caz, respins.

III — Cu privire la motivul întemeiat pe insuficiența motivării deciziei contestate

45 Republica Italiană susține că obligația de a motiva deciziile, prevăzută la articolul 190 din tratat, a fost încălcată, Comisia neindicând motivele pentru care a considerat că:

- monopolul legal al BT era contrar dreptului comunitar;
- exercitarea unei puteri normative putea corespunde unei activități economice;
- normele comunitare de concurență primau în fața normelor internaționale anterioare.

46 Este necesar să se reamintească, în primul rând, faptul că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, motivarea unei decizii care cauzează prejudicii trebuie să permită Curții să își exercite controlul cu privire la legalitate și să ofere părții interesate indicațiile necesare pentru a ști dacă decizia este sau nu bine întemeiată. Nevoia de motivare trebuie evaluată în funcție de circumstanțele prezentului caz, în special de cuprinsul actului, de natura motivelor invocate și de interesul pe care destinatarii sau alte persoane pe care actul le privește direct și individual, în sensul articolului 173 al doilea paragraf din tratat, îl pot avea în ceea ce privește primirea explicațiilor respective.

47 Este necesar să se observe, în al doilea rând, că decizia atacată nu contestă în niciun fel compatibilitatea cu dreptul comunitar a monopolului legal al BT. Prin urmare, nu era necesar ca Comisia să formuleze nicio motivație cu privire la acest punct.

48 În cele din urmă, în ceea ce privește celelalte două puncte contestate de Republica Italiană, reiese din considerentele deciziei atacate că, în primul rând, Comisia a arătat că BT, societate de drept public, era o entitate economică care desfășura activități de natură economică și constituia, în sine, o întreprindere în sensul articolului 86 din tratat. În afară de aceasta, Comisia a remarcat că, în cazul în care admitea argumentul societății BT, conform căruia cooperarea internațională și respectarea angajamentelor internaționale sunt elemente esențiale în prestarea eficientă de servicii internaționale de comunicații, o astfel de cooperare nu ar putea totuși merge până la autorizarea unei încălcări a regulilor de concurență din tratat.

49 Această motivare îndeplinește cerințele de la articolul 190 din tratat, prin faptul că aceasta permite Curții să își exercite controlul, iar părților interesate să își prezinte în mod util punctul de vedere cu privire la existența și relevanța faptelor și circumstanțelor pretinse.

50 În aceste condiții, motivul întemeiat pe insuficiența motivării trebuie respins.

51 Din considerentele precedente rezultă că acțiunea Republicii Italiene trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Italiană a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

declară și hotărăște:

(1) Respinge acțiunea.

(2) Cheltuielile de judecată sunt suportate de Republica Italiană.

	Mackenzie Stuart	Bosco	Due	Kakouris
Koopmans	Everling	Bahlmann	Galmot	Joliet

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 20 martie 1985.

Grefier
P. Heim

Președinte
A. J. Mackenzie Stuart